

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/291/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112219413
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112219413.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. JUDr. Jána Mihala a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zast. splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 78.291,22 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 26. septembra 2013 č. k. 10C/127/2012 - 44 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Súdu prvého stupňa nariaďuje vykonanie opravy zrejmych nesprávností, zanesených do výroku rozsudku a spočívajúcich v použití tam výrazu žaloba (v jednotnom čísle) a v označení žalovanej za žalovaného.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol celkom 76 žalôb (výrokom rozsudku označených za „žalobu“, inak z konaní pôvodne začatých na Okresnom súde Trnava a ním vedených pod sp. zn. 10C/108/2012 - 10C/145/2012 a 9C/18/2012 - 9C/55/2012, takýmto súdom spojených na spoločné konania vedené pod sp. zn. 10C/108/2012 a 9C/18/2012, následne uzneseniami Krajského súdu v Trnave zo 17. októbra 2012 č. k. 24NcC/45/2012-13 a 23NcC/45/2012-13 prikázaných - v súvislosti s vylúčením sudcov Okresného súdu Trnava - Okresnému súdu Senica, tam opatrených spisovými značkami 10C/127/2012 a 10C/128/2012 a napokon týmto súdom spojených na spoločné konanie, naďalej prebiehajúce pod prvou z ostatných uvedených spisových značiek), ktorými sa žalobkyňa na žalovanej domáhala (okrem náhrady trov konania) zaplataenia majetkovej škody súhrnnou sumou 36.53,21 eur a nemajetkovej ujmy súhrnnou sumou 42.238,01 eur a II. žalovanej (výrokom a aj úvodnou časťou rozsudku označenej za „žalovaného“, hoci tu ide o právnickú osobu s právnou formou v ženskom rode - tá republika) nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobách založených na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Trnava v exekučných konaniach vedených exekútorom pod č. EX 8105/2009, EX 11880/2008, EX 7338/2011, EX 5998/2011, EX 5825/2011, EX 11926/2011, EX 6059/2011, EX 6051/2011, EX 8066/2011, EX 8123/2011, EX 11375/2011, EX 5047/2011, EX 7367/2010, EX 5699/2011, EX 13790/2010, EX 11754/2011, EX 4606/2009, EX 74/2009, EX 4633/2009, EX 6864/2010, EX 7101/2009, EX 12431/2008, EX 9770/2008, EX 34/2007, EX 105/2007, EX 3236/2007, EX 7640/2009, EX 301/2006, EX 713/2006, EX 17488/2011, EX 577/2007, EX 222/2006, EX 579/2007, EX 182/2006, EX 15822/2011, EX 1272/2006, EX 174/2004, EX 380/2006, EX 13876/2010, EX 4925/2010, EX 7365/2011, EX 11633/2011, EX 13180/2011, EX 7452/2011, EX 13747/2009, EX 13542/2010, EX 6143/2011, EX 15531/2010, EX 73/2009, EX 7305/2010, EX

4999/2010, EX 7531/ 2009, EX 8671/2009, EX 11031/2008, EX 13260/2010, EX 16670/2010, EX 6311/2009, EX 330/2005, EX 11311/2009, EX 365/2005, EX 9776/2008, EX 5230/2006, EX 1831/2006, EX 6749/2012, EX 228/2004, EX 17489/2011, EX 2193/2012, EX 1949/2003, EX 1572/2007, EX 186/2005, EX 16671/2011, EX 1554/2006, EX 121/2007 a EX 3209/2005 - tu inak za stavu až dvojnásobných zmienok súdu prvého stupňa o veciach č. EX 5998/2011 a EX 11926/2011, s následným vyvodzovaním z toho zodpovednosti štátu) právne odôvodnil ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 1, 2, 3 písm. b/ a 5 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“) i s odkazom na § 16 ods. 4 zodpovednostného zákona. Vecne mal za to, že v žalobkyňou označených konaniach Okresného súdu Trnava nešlo konštatovať nesprávny úradný postup súdu, keď vo všetkých (bližšie identifikovaných aj menami povinných, tu s dvojnásobnými zmienkami o E. H. a Y.L., ku ktorým inak z už vyššie spomenutých konaní prislúchali dvojice vedené ešte Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 9C/24/2012 a 10C/111/2012, resp. 9C/27/2012 a 10C/113/2012, v ktorých sa však žalobkyňa - hoc aj na rovnakom skutkovom základe - domáhala na žalovanej rôznych súm a to v poradí konaní zhora a členení požiadaviek na škodu a nemajetkovú ujmu 125 a 687,81 eur a 3.661,06 a 732,21 eur, resp. 125 a 529,23 eur a 1.796,96 a 359,39 eur) bol namietaný nedostatok včasného udelenia poverenia exekútorovi, resp. rozhodnutia o navrhutej zmene v osobe exekútora, podľa názoru súdu prvého stupňa však tu bolo treba (napriek zakotveniu príslušnej podmienky v zodpovednostnom zákone až od účinnosti jeho novelizácie, vykonanej zákonom č. 508/2010 /?, správne zjavne „412/2012“/ Z. z.) vychádzať z toho, že podmienkou nástupu zodpovednosti štátu už od počiatku existencie úpravy zodpovednostným zákonom bolo aj konštatovanie nesprávneho postupu (tu prietahov) na to povolaným orgánom (tu rozumej bez možnosti toto vysloviť priamo súdom konajúcim o požiadavke na náhradu škody či nemajetkovej ujmy). Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené iba vecne a to tým, že žalovaná trovy konania jej majúce vzniknúť nevyčíslila a ich vznik ani nevyplýval z obsahu spisu.

Proti tomuto rozsudku podala v celom rozsahu včas odvolanie iba žalobkyňa a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj tým, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvého stupňa tiež vytkla, že nenariadil požadované tzv. znalecké dokazovanie a znemožnil jej tak i preukázanie výšky vzniknutej škody, ako aj mechanizmus jej vzniku.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania vec ako celok (pretože tu od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o prejednanie veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), postupom podľa § 213 ods. 2 O. s. p. poskytol účastníckam aj možnosť vyjadriť sa k prípadnému posúdeniu veci tiež podľa dosiaľ nepoužitého ustanovenia § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/ v znení neskorších zmien a doplnení), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne a opodstatnenosti tej prvej z nich (týkajúcej sa praktického založenia rozhodnutia napadnutým rozsudkom v tejto veci prakticky na novelizovanom znení zodpovednostného zákona) považovať za vecne správny (keď súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere postačujúcej pre rozhodnutie a na správnosti jeho rozhodnutia nemohlo nič zmeniť ani nestotožnenie sa odvolacieho súdu s ním ponúknutou interpretáciou úpravy podmienok, za akých možno usudzovať na nesprávny postup súdu).

V tejto konkrétnej veci síce (na rozdiel od značného množstva iných skôr tunajším súdom prejednaných aj rozhodnutých vecí tej istej žalobkyni voči tej istej žalovanej, v ktorých boli predmetom konania prakticky identické nároky) neplatil argument o nepatričnosti námietok týkajúcich sa nenáležitosti použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona (keďže v tomto prípade súd prvého stupňa príslušné ustanovenie zodpovednostného zákona za pomoci jeho znenia novelizovaného až po čase rozhodnom pre túto vec vyložil a ním ponúknutý názor, zjednodušene vyjadriteľný aj tak, že „kde niet konštatovania prieťahu“ - rozumej orgánom na to súcim až podľa neskôr uzákonenej úpravy, „niet ani prieťahu samotného“, si vyžadoval takú mieru fantázie, ktorou tunajší odvolací súd neoplýva); to však automaticky neznamenalo, že by čo i len jedna zo žalôb prejednaných súdom prvého stupňa v spoločnom konaní mohla byť dôvodnou.

Aj tu totiž na druhú z odvolacích námietok žalobkyne (týkajúcu sa nevykonania dokazovania znaleckým posudkom) nešlo dosť dobre reagovať pre jej len veľmi všeobecné uplatnenie, pri ktorom síce voči predostieraným úvahám principiálne nešlo nič namietat', práve všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Navzdory takejto všeobecnosti sa pritom žiada poznamenať, že tzv. znalecké dokazovanie (podľa odvolateľky odmietnuté súdom prvého stupňa nesprávne) môže byť namieste až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva (o aký prípad tu z dôvodov približených neskôr nešlo). Akceptovanie opačného názoru by malo za následok nehospodárne postupy súdov a neúmerné predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť.

Nech potom aj niet dôvodu ani v tejto konkrétnej veci polemizovať o existencii povinnosti (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote, žalobkyni pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo (pričom tu tým príslovečným kameňom úrazu bola nesprávnosť úvahy žalobkyne o tom, že trnavský okresný súd v ktoromkoľvek z viac než siedmich desiatok ním vedených exekučných konaní mal nesprávne postupovať tým, že či už o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo o návrhu oprávnenej na zmenu exekútora rozhodol až po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty).

Medzi účastníkmi totiž nebolo sporu o tom, že predmetom všetkých žalôb zhora bol údajne nesprávny postup súdu majúci byť predstavovaný práve takýmto „opomenutím“.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom aj pre drvivú časť exekučných konaní tvoriacich základ pre nároky uplatnené žalobami v prejednávanej veci a to za situácie, keď skoršia úprava a to až do 31. augusta 2005 vrátane lehotu na rozhodovanie o návrhu na zmenu exekútora vôbec neupravovala) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa odseku 5 vety prvej rovnakého paragrafu aj zákona (v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005 vrátane, v tejto súv. pre prípad záujmu por. čl. II body 46 - 48 a čl. VIII zákona č. 341/2005 Z. z.) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Podľa čl. I § 44 ods. 7 a 8 vety prvej E. p. v znení zákona č. 341/2005 Z. z. (účinného od 1. septembra 2005) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora, súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený.

Podľa čl. I § 238 ods. 1 E. p. (inak ustanovenia uvedeného nadpisom „Prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 1. septembra 2005) konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak a podľa odseku 2 práve citovaného paragrafu ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 (rozumej práve vypočítané paragrafy E. p. v znení čl. II zákona č. 341/2005 Z. z. - pozn. odvolacieho súdu) sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Prvé z práve odcitovaných ustanovení je tým, z čoho musí byť každému celkom zjavné to, že zákonodarca v procese rozhodovania sa exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyni z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehotu ustanovená nie je. Takýto odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si žiada určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúlady) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie velí s udelením poverenia neotáľať a zákonom ustanovená lehotu je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosti o poverenie „uponáhľať“. Zaiste by sa síce dalo namietat', že ak súd lehotu na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prietahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť iba to, 1. či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti a 2. ako bolo napokon o žiadosti rozhodnuté. K prvej z týchto skutočností platí, že ak spis podklady pre jedno i druhé možné naloženie so žiadosťou neobsahuje, stále je priestor pre ich zadovážovanie; k druhej potom to, že zamietnutie žiadosti o poverenie, ku ktorého zvráteniu zákonom predpokladaným spôsobom (v odvolacom alebo inom opravnom konaní) nedošlo, je praktickým svedectvom legitimacy postupu spočívajúceho v prekročení lehoty určenej na udelenie poverenia.

Na margo istej špecifičnosti problému len čiastočného zamietnutia žiadosti o poverenie v kombinácii so „zvyškovým“ udelením poverenia, ku ktorému dôjde až súbežne s čiastočným zamietnutím žiadosti a takto až po uplynutí lehoty uvedenej v čl. I § 44 ods. 2 E. p. je pritom vyššie podané závery žiadúce doplniť i v tom smere, že nedodržanie zákonnej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za nesprávny úradný postup nemožno považovať vtedy, ak výsledkom predbežnej úvahy exekučného súdu o súladnosti návrhu, žiadosti alebo titulu so zákonom je podozrenie o čo i len čiastočnom nesúlade niektorej (alebo aj viacerých) z nich. V takýchto prípadoch totiž nutné je vážiť i riziká a práva potenciálne porušiteľné dodržaním lehoty za každú cenu na jednej strane a jej nedodržaním na strane druhej, ako aj to, že zákonodarca k uzákoneniu viacerých lehôt na úkony súdov pristúpil bez dostatku praktickej vedomosti o tom, čo všetko je pre rozhodnutie sa súdu správne potrebné vedieť (zistiť) a do tretice tiež to, že nie vždy je rozpor návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie či exekučného titulu so zákonom tak zjavný, aby ho šlo identifikovať a aj ustáliť už v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdu a aby zároveň v prípadoch len čiastočného nesúlady šlo v rovnakom časovom horizonte odlišiť i časti nesúlady trpiace od tých, ktoré naopak takto postihnuté nie sú. To priamo súvisí s nevyhnutnosťou trvania na tom, aby sa a/ prípadné zamietnutie žiadosti o poverenie

týkalo všetkého, čo by mohlo viesť k vykonaniu exekúcie v rozpore so zákonom, b/ minimalizoval (či ešte lepšie celkom eliminoval) jav udeľovania poverení na vykonanie takých exekúcií, ktoré bude potrebné následne zastavovať z iných dôvodov než preto, že sa pre taký postup rozhodol sám oprávnený a c/ postup exekučného súdu pri zistení čiastočného nesúladu niektorého z podkladov na vykonanie exekúcie so zákonom obmedzil na jedno uznesenie zamietajúce žiadosť o poverenie (pokrivajúce všetky nedostatky návrhu, žiadosti alebo exekučného titulu) a na tzv. zvyškové poverenie. Z ostatného práve uvedeného logicky musí vyplynúť aj to, že pri nemožnosti udelenia poverenia tak, aby zodpovedalo celej požiadavke vyjadrenej v návrhu, resp. celému obsahu exekučného titulu, nemôže byť nesprávnym postupom to, že k udeleniu poverenia dôjde až potom, čo súd ustáli rozsah, v ktorom je udelenie poverenia vylúčené a takto k udeleniu tzv. zvyškového poverenia pristúpi až súbežne so zamietnutím žiadosti tam, kde by opak znamenal porušenie hierarchicky vyššie ležiaceho (závažnejšieho) právom chráneného záujmu (než akým je právo obdržať výsledok rozhodovacej činnosti súdu v lehote prakticky nanútenej súdom iným orgánom verejnej moci).

V prípade ustanovení čl. I § 44 ods. 5 E. p. v znení účinnom do 31. augusta 2005 vrátane a čl. I § 44 ods. 7 a 8 a § 238 ods. 1 E. p. po takomto čase potom ide o situáciu líšiacu sa od procesu (ne)udeľovania poverení len tým, že skoršia úprava tu žiadnu lehotu na ktorúkoľvek z možných rozhodnutí (na vyhovieť žiadosti o zmenu exekútora ani na nevyhovieť takejto žiadosti) neustanovovala a tá novšia tak naopak urobila, avšak aj ona len pri kladnom rozhodnutí o návrhu oprávneného. To treba vyvodit' nielen jednoduchým jazykovým výkladom ust. čl. I § 44 ods. 7 E. p., podľa ktorého sa v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu má rozhodnúť o zmene (čiže o jej uskutočnení a nie i neuskutočnení), ale tiež logickým a aj systematickým výkladom takéhoto ustanovenia, v spojitosti s naň bezprostredne nadväzujúcim ustanovením čl. I § 44 ods. 8 vety prvej E. p. v príslušnom znení, keďže tu súčasťou rozhodnutia „o zmene“ má byť aj poverenie exekútora a nadväzovať naň má postúpenie veci s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený (čo obsahovo vylučuje, aby taký postup prichádzal do úvahy vtedy, ak sa súd rozhodne návrhu oprávneného nevyhovieť a pôvodného exekútora nevymeniť). Odhliadajúc od nenáležitej pozornosti venovanej konštrukcii novej úpravy, ktorej jednotlivé časti sú rozpornými čo do času, v ktorom môže k zmene exekútora dôjsť (nakoľko odsek 7 tento postup pripúšťa kedykoľvek v priebehu exekučného konania, teda zrejme i pred udelením poverenia, kým mechanizmus predpokladaný odsekom 8 nie je využiteľným skôr, než dôjde k udeleniu poverenia exekútorovi majúcejmu byť podľa návrhu oprávneného zamenenému iným a aj tu si podľa všetkého nejde pomôcť inak, než logickým a systematickým výkladom úpravy, v ktorej zaradenie odsekov o zmene exekútora až za tie o udelení poverenia nasvedčuje nutnosti pripúšťať spomínaný postup až potom, čo exekučné konanie v užšom slova zmysle udelením poverenia dospeje do štádia už rozbehnutej exekúcie), však podľa názoru odvolacieho súdu i prechodné ustanovenie čl. I § 238 ods. 1 E. p. zakotvujúce, že exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa až na výnimky vypočítané v čl. I § 238 ods. 2 E. p. (medzi ktorými ale rozhodovanie o zmene exekútora chýba) dokončia podľa práva platného pred takýmto časom (čiže podľa práva v diskutovanej súvislosti neobsahujúceho žiadnu lehotu) možno korektne vyložiť iba tak, že toto dopadá nielen na také návrhy na zmenu exekútorov podané pred 1. septembrom 2005, u ktorých by z novým právom predpokladanej lehoty mohla po 1. septembri 2005 uplynúť už len časť a návrhy podané viac ako 30 dní pred 1. septembrom 2005 (u ktorých by nová úprava nemohla byť aplikovateľnou vôbec), ale i na všetky neskoršie návrhy (rozumej tie, u ktorých je bez ohľadu na čas ich urobienia rozhodujúcim len to, že boli podané v exekučnom konaní začatom do 31. augusta 2005 vrátane).

Zo všetkých dosiaľ uvedených dôvodov s výnimkou toho tvrdeného súdom prvého stupňa (spočívajúceho v nutnosti ustálenia nesprávneho úradného postupu súdu v konaní o sťažnosti, v disciplinárnom konaní, v konaní pred ústavným súdom alebo v konaní pred ESLP), keďže tu v žiadnom z inkriminovaných exekučných konaní nešlo o také, v ktorom by k tvrdenému nesprávnemu postupu malo prísť až po 1. januári 2013 preto žiadnej zo žalôb žalobkyne nešlo priznať vecný úspech, nakoľko tu bez ohľadu na nesprávnosť právnej úvahy súdu prvého stupňa platilo, že v žiadnej z tu posudzovaných vecí nešlo o prípad existencie prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup). Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaoberanie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti všetkých 76 (slovami „sedemdesiatich šiestich“) žalôb o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo absolútne nič zmeniť.

Odvolaací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vo výroku vecne správny (pominúc tu dôvod opravy) potvrdil (na ktorom rozhodnutí nemohla nič zmeniť ani čiastočná vyššie opisovaná duplicita uplatňovaných nárokov, vyvodzovaných žalobkyňou z údajných pochybení v tých istých exekučných konaniach, nakoľko tu odchylnosť požadovaných súm náhrady škody aj nemajetkovej ujmy bránila konštatovaniu, žeby tu malo ísť o totožnosť vecí a takto aj o zaťaženie niektorého z konaní prekážkou skôr začatého konania o tej istej veci podľa § 83 O. s. p.). Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, ktoré síce vôbec nebolo odôvodnené právne (a za iných okolností by tak muselo byť považované za nepreskúmateľné), toto by však účinne mohla namietat' len úspešná žalovaná a keďže tá tak neurobila a procesného práva na náhradu trov sa tým definitívne vzdala, iné rozhodnutie než nepriznanie jej náhrady ani nebolo možným.

Odvolaací súd však podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. nariadil súdu prvého stupňa vykonanie opravy tých zrejmych nesprávností ocitnutejších sa vo výroku napadnutého rozsudku, ktorými 1. bolo vzbudené zdanie rozhodnutia len o jednej žalobe (hoci takýchto žalôb bolo celkom 76 a spojenie konaní o nich na tomto nič nezmenilo) a 2. žalovanej (ako účastníčke principiálne oprávnenej na náhradu trov konania) bolo priradené označenie v nesprávnom gramatickom tvare (rode).

V takto skončenom odvolacom konaní bola úspešná žalovaná a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Táto účastníčka však rovnako ako v konaní na súde prvého stupňa nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov žalovanej v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.